

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **ZELENÝ SPORT s.r.o.**,
IČO: 60914858
se sídlem Slatina 116
zastoupený advokátem MUDr. Mgr. Ivanem Langerem
se sídlem Purkyňova 2, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.6.2018 č.j. MV-59465-3/OBP-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení třetího výroku rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které napadenému rozhodnutí předcházelo. Rozhodnutím Policejního prezidia České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15.2.2018 č.j. PPR-12871-55/ČJ-2016-990450 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byl žalobce shledán vinným ze spáchání celkem čtyř správních deliktů, a to: 1. správního

deliktu podle § 76d odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“), kterého se měl dopustit tím, že jeho vnitřní řád nesplňoval požadavky stanovené zákonem o zbraních, 2. správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních, kterého se měl dopustit tím, že podle § 39 odst. 1 písm. m) zákona o zbraních nezapisoval údaje o zbraních do centrálního registru zbraní, 3. *správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních*, kterého se měl dopustit tím, že na výzvu policie nepředložil zbraně a hlavní části zbraní, přestože jím byly vedeny v centrálním registru zbraní, čímž porušil § 39 odst. 1 písm. h) zákona o zbraních, 4. správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. d) zákona o zbraních, kterého se měl dopustit tím, že nezajistil ve smyslu § 58 odst. 4 zákona o zbraních podmínky pro řádné zabezpečení zbraní a střeliva proti jejich zneužití, ztrátě nebo odcizení v objektech jím užívaných pro účely skladování. Za shora uvedené správní delikty byla žalobci dalším výrokem prvostupňového rozhodnutí uložena pokuta ve výši 400 000 Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč a podle § 76e odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, ve znění účinném do 31.7.2017 rovněž propadnutí zbraní specifikovaných ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím žalovaný zrušil výroky prvostupňového rozhodnutí, jimiž bylo rozhodnuto o spáchání správních deliktů podle § 76d odst. 1 písm. c), § 76d odst. 1 písm. l) a § 76d odst. 1 písm. d), jakož i výrok, jímž bylo rozhodnuto o uložení pokuty 400 000 Kč, o uložení povinnosti žalobci nahradit náklady řízení a o propadnutí zbraní, a věc v tomto rozsahu vrátil k novému projednání nalézacímu orgánu. Výrok prvostupňového rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o spáchání správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních, žalovaný napadeným rozhodnutím podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil a odvolání žalobce proti tomuto výroku zamítl.

2. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně provedl podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“) kontrolu žalobce coby držitele zbrojní licence č. CF 110019 pro skupiny A, B, C, D, E, která byla zaměřena na dodržování zákona o zbraních. Kontrola probíhala v období od 2.2.2015 do 30.9.2015 v sídle a skladovacích prostorách žalobce. O průběhu a výsledcích kontroly byl sepsán protokol o kontrole ze dne 15.10.2015 č.j. PPR-3730-121/ČJ-2015-990450 (dále jen „protokol o kontrole“), v jehož bodu 5 písm. b) je zaznamenáno následující kontrolní zjištění: *„Zbraně a HČZ nebyly fyzicky, ale v CRZ jsou vedeny: Z celkového počtu evidovaných zbraní bylo v CRZ vedeno 377 ks zbraní a 149 ks HČZ, které se při kontrole nepodařilo dohledat. Po žádosti kontrolní skupiny, aby držitel ZL doložil následně zbraně fyzicky nebo prokázal, že byly odeslány mimo firmu, držitel ZL postupně během několika měsíců zbraně buď fyzicky dohledal a ještě v průběhu kontroly dodatečně předložil ke kontrole, nebo prokázal, že byly např. prodány a záznam o převodu byl učiněn až dodatečně po upozornění kontrolního orgánu, nebo zbraně měly chyby (...). Seznamy zbraní a HČZ, které se takto podařilo dodatečně dohledat, jsou v příloze č. 17a (zbraně) a 17b (HČZ). Další 47 ks zbraní a 29 ks HČZ se nepodařilo držiteli ZL dohledat vůbec. Tyto zbraně a HČZ nebyly předloženy fyzicky, ani nebylo nijak dokladováno kontrolnímu orgánu, že již opustily provozovnu a nebyly jen odepsány ze stavu v CRZ. Seznam zbraní a HČZ, které nebyly dohledány (viz příloha č. 17c) byl předán SKPV KŘP Pardubického kraje k dalšímu šetření. (...)*“
3. Proti kontrolním zjištěním zaznamenaným v protokolu o kontrole podal žalobce dne 5.11.2015 námítky. Žalobce nesouhlasil se žádným z kontrolních zjištění a mj. namítl, že po kontrole znovu vlastními silami procházel a dohledával skladované zbraně, které se správnímu orgánu I. stupně nepodařilo při kontrole dohledat. Správní orgán I. stupně ve

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

vyřízení námitek ze dne 1.12.2015 č.j. PPR-3730-131/ČJ-2015-990450 tuto námitku zamítl s odůvodněním, že tato je jednak formulována obecně a nikoli ke konkrétnímu kontrolnímu zjištění, a jednak je povinností kontrolované osoby vyplývající z § 39 odst. 1 písm. h) zákona o zbraních, aby na výzvu příslušného útvaru policie předložila zbraň, popř. střelivo, včetně příslušných dokladů. Skutečnost, že žalobce nevěděl, kde požadovaný materiál měl a nebyl schopen jej dohledat, nebyla chybou kontrolního orgánu.

4. Dne 10.5.2016 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení ze dne 4.5.2016 č.j. PPR-12871-3/ČJ-2016-990450 pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, neboť žalobcův vnitřní řád neodpovídal požadavkům zákona o zbraních, správního deliktu podle § 76 odst. 1 písm. d) zákona o zbraních, neboť žalobce při skladování zbraní nezajistil podmínky pro řádné zabezpečení těchto zbraní proti zneužití, ztrátě nebo odcizení, a ze správního deliktu podle § 76 odst. 1 písm. l) zákona o zbraních, protože přechovávané zbraně a hlavní části zbraně (HČZ) nebyly vedeny v centrálním registru zbraní (CRZ), *anebo v něm vedeny byly, ale nebyly dohledány fyzicky*. O spáchání takto vymezených správních deliktů rozhodl správní orgán I. stupně dne 24.10.2016 rozhodnutím č.j. PPR-12871-18/ČJ-2016-990450. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24.2.2017 č.j. MV-8442-4/OBP-2017 rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24.10.2016 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. V odůvodnění zrušovacího rozhodnutí žalovaný mj. vyjádřil právní názor, že právní kvalifikace jednání žalobce spočívajícího v tom, že některé zbraně evidoval v centrálním registru zbraní, nicméně tyto „nebyly fyzicky dohledány“, byla správním orgánem posouzena nevhodně. Toto jednání mohlo dle názoru žalovaného naplnit skutkovou podstatu správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních.
5. Dne 18.12.2017 byl žalobci doručen přípis správního orgánu I. stupně ze dne 14.12.2017 č.j. PPR-12871-51/ČJ-2016-990450, jímž bylo žalobci sděleno, že s ohledem na právní názor žalovaného se upřesňuje předmět řízení vymezený v oznámení o zahájení řízení ze dne 4.5.2016. Správní orgán I. stupně doplnil výčet správních deliktů, ze kterých žalobce podezírá, o správní delikt podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních a zároveň poskytl žalobci prostor pro vyjádření k této změně právní kvalifikace.
6. Následně vydaným prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným mj. ze spáchání správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních, kterého se měl dopustit tím, že v průběhu kontroly na výzvu policie nepředložil zbraně a hlavní části zbraní, přestože jím byly vedeny v centrálním registru zbraní, čímž porušil povinnost držitele zbrojní licence uloženou mu ustanovením § 39 odst. 1 písm. h) zákona o zbraních (další správní delikty, z jejichž spáchání byl žalobce shledán vinným, není zapotřebí rekapitulovat, neboť nejsou předmětem soudního přezkumu v této věci). Správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí konstatoval, že skutek, který naplňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních, byl uveden již v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 4.5.2016. Spisový materiál prokazuje, že žalobce byl s tímto skutkovým zjištěním seznámen a nijak jej nezpochybnil. Protiprávní jednání žalobce spočívající v nepředložení zbraní při kontrole bylo sdělením o rozšíření předmětu řízení ze dne 14.12.2017 toliko subsumováno pod příhodnější zákonné ustanovení (§ 76d odst. 1 písm. g/ zákona o zbraních), a to na základě závazného právního názoru vysloveného žalovaným ve zrušovacím rozhodnutí ze dne 24.2.2017.
7. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, jak bylo popsáno shora. V odůvodnění napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

rozhodnutí se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně týkajícími se správního deliktu podle 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních, který žalobce spáchal tím, že na výzvu policie nepředložil zbraně vymezené ve výroku prvostupňového rozhodnutí pod bodem 17c, přestože tyto vedl v centrálním registru zbraní. Žalovaný shledal předmětnou výrokovou část prvostupňového rozhodnutí zákonnou a správnou s tím, že skutková i právní zjištění správního orgánu I. stupně stran tohoto správního deliktu mají oporu v obsahu prvostupňového rozhodnutí i v protokolu o kontrole. Konstatoval, že policie v rámci kontroly prováděné u žalobce žádala o předložení celkem 377 kusů zbraní a 149 kusů hlavních částí zbraní, které se při kontrole na místě kontrolní skupině nepodařilo dohledat. Během několika měsíců žalobce některé zbraně a hlavní části zbraní dohledal a předložil ke kontrole - tyto dodatečně předložené zbraně jsou uvedeny v přílohách 17a a 17b prvostupňového rozhodnutí. Žalobce nicméně na výzvu policie nepředložil 47 kusů zbraní a 29 kusů hlavních částí zbraní, které se mu nepodařilo v časovém rozmezí určeném trváním kontroly (2.2.2015 až 30.9.2015) dohledat a předložit. Správní orgán I. stupně proto dle žalovaného dospěl k odůvodněnému závěru, že těmito zbraněmi byl spáchán výše uvedený správní delikt, protože zbraně a hlavní části zbraní specifikované ve výroku prvostupňového rozhodnutí pod bodem 17c nebyly předloženy od blíže nezjištěné doby v průběhu kontroly do vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný dále konstatoval, že doručením oznámení o zahájení řízení ze dne 4.5.2016 bylo řízení zahájeno i pro skutek, který byl prvostupňovým orgánem nejprve vymezen jako porušení povinnosti držitele zbrojní licence stanovené v § 39 odst. 1 písm. m) a § 73a odst. 7 zákona o zbraních, spočívající v přechovávání zbraní a hlavních částí zbraní bez řádné evidence v centrálním registru zbraní, anebo jejich evidence tomto v registru, aniž by je byl žalobce schopen dohledat. Tím vzniklo důvodné podezření ze spáchání správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních. Následně byl tento skutek kvalifikován i jako porušení § 39 odst. 1 písm. h) zákona o zbraních, a tedy jako správní delikt podle § 76d odst. 1 písm. g) téhož zákona. Žalovaný má za spolehlivě podložené, že během kontroly žalobce kontrolní skupině na výzvu do ukončení kontroly nepředložil zbraně a hlavní části zbraní uvedené v bodě 17c výroku prvostupňového rozhodnutí. Změna právní kvalifikace jednání žalobce se týkala pouze té části jeho jednání, které spočívalo v nepředložení uvedených zbraní a hlavních částí zbraní v průběhu kontroly. Tato změna nijak nerozšířila, ale toliko upřesnila identifikaci předmětného skutku tak, jak byl vymezen bodem 3) oznámení o zahájení řízení ze dne 4.5.2016. Žalovaný se proto neztotožnil s odvolací námitkou žalobce, že sdělení o upřesnění předmětu řízení ze dne 14.12.2017 je třeba posoudit jako zahájení správního řízení o zcela nově vymezeném skutku. K uplynutí lhůty pro zánik odpovědnosti žalobce za správní delikt zakotvené v § 77 odst. 3 zákona o zbraních ve znění účinném do 31.7.2017 tedy nedošlo.

8. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce brojil toliko proti třetímu výroku napadeného rozhodnutí, jímž byl potvrzen výrok prvostupňového rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o spáchání správního deliktu žalobcem podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních. Namítl, že žalovaný nesprávně posoudil otázku promlčení tohoto správního deliktu, a zatížil tak napadené rozhodnutí nezákonností. Dle názoru žalobce skutek tak, jak je vymezen v oznámení o zahájení řízení ze dne 4.5.2016, spočíval v tom, že žalobce evidoval zbraně a jejich hlavní části v centrálním registru zbraní, avšak tyto se nepodařilo fyzicky dohledat. Ze samotného oznámení o zahájení řízení ani z podkladů, na které je odkazováno, nelze zjistit, kdy konkrétně mělo dojít k samotnému skutku, ani kdy byl tento skutek zjištěn, což považuje žalobce za podstatnou vadu spočívající

v nedostatečném vymezení skutku. Ani v upřesnění předmětu řízení ze dne 14.12.2017 a v podkladech, na které je v tomto přípisu odkazováno, není uvedeno, kdy konkrétně v průběhu kontroly, která probíhala od 2.2.2015 do 30.9.2015, se měl žalobce tohoto správního deliktu dopustit. Žalobce namítl promlčení předmětného správního deliktu i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, neboť skutku, který je vymezen v upřesnění předmětu řízení ze dne 14.12.2017, se mohl dopustit pouze do 30.9.2015, tj. do dne, kdy u něj byla ukončena kontrola nad dodržováním zákona o zbraních. Žalovaný sice upřesnění předmětu řízení ze dne 14.12.2017 označil za rozšíření právní kvalifikace skutku vymezeného v oznámení o zahájení řízení ze dne 4.5.2016, avšak žalobce trvá na tom, že skutek uvedený v oznámení o zahájení řízení ze dne 4.5.2016 je vymezen zcela jinak, než jak byl následně vymezen v upřesnění předmětu řízení ze dne 14.12.2017, proto se stěží mohlo jednat o pouhé rozšíření právní kvalifikace. Dle přesvědčení žalobce správní orgán I. stupně ve skutečnosti doručením upřesnění předmětu řízení ze dne 14.12.2017 zahájil řízení pro jiný skutek. Podle § 77 odst. 3 zákona o zbraních, ve znění účinném do 31.7.2017, je však nutno zahájit řízení do jednoho roku ode dne, kdy se o něm správní orgán dozvěděl. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně měl k dispozici podklady pro zahájení řízení nejpozději k 10. květnu 2016, přičemž pro výše uvedený skutek nezahájil řízení do jednoho roku, došlo k promlčení odpovědnosti žalobce za správní delikt podle § 76 odst. 1 písm. g) zákona o zbraních. Žalovaný proto zatížil napadené rozhodnutí nezákonností, pokud rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

9. Žalobce dále namítl, že z výroku prvostupňového rozhodnutí nelze dovodit, kdy konkrétně v rámci kontroly došlo ze strany policie k výzvě k předložení zbraní ve smyslu § 39 odst. 1 písm. h) zákona o zbraních. I z tohoto důvodu považuje žalobce výrok 1. písm. c) prvostupňového rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o spáchání správního deliktu žalobcem podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních, za nezákonný, a nezákonný je tak i třetí výrok napadeného rozhodnutí.
10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě konstatoval, že časové určení spáchání správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních je jednoznačně vymezeno průběhem kontroly u žalobce, a to od jejího zahájení dne 2.2.2015 do jejího skončení dne 30.9.2015. To vyplývá mj. i z bodu 5 písm. b) protokolu o kontrole. Žalovaný setrval na závěru, který zaujal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a sice že řízení o skutku, který naplňoval znaky správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních, bylo zahájeno již doručením oznámení o zahájení řízení ze dne 4.5.2016 a nikoli až sdělením o upřesnění předmětu řízení ze dne 14.12.2017. V průběhu správního řízení nedošlo k zásadní změně identifikace skutku, která by zakládala jakékoliv pochybnosti stran jeho individualizace, nýbrž došlo pouze ke změně právní kvalifikace jednoho a téhož skutku. K promlčení předmětného správního deliktu tedy nemohlo dojít.
11. Žalovaný se ohradil i proti námitce, že z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ani z podkladů, na které tato rozhodnutí odkazují, není patrné, kdy ze strany policie došlo k výzvě k předložení zbraní ve smyslu § 39 odst. 1 písm. h) zákona o zbraních. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí, konkrétně na jeho stranách 37 a 39, je specifikováno, že k výzvě k předložení zbraní došlo v průběhu předmětné kontroly, tedy nejpozději dne 30.9.2015. Uvedená skutečnost má oporu i v obsahu protokolu o kontrole [viz strana 8 bod 5 písm. b) protokolu].

12. Při ústním jednání před soudem konaném dne 10.6.2021 obě strany setrvaly na své dosavadní argumentaci a procesních stanoviscích. Žalobce odkázal na žalobu a v ní uplatněné námitky; žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě.
13. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
14. Podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních držitel zbrojní licence skupiny A až J se dopustí správního deliktu tím, že nepředloží na výzvu příslušného útvaru policie podle § 39 odst. 1 písm. h) zbrojní licenci a zbraň, popřípadě střelivo, včetně příslušných dokladů.
15. Podle § 77 odst. 3 zákona o zbraních, ve znění účinném do 31.7.2017, odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán.
16. Poté, co soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích včas uplatněných žalobních bodů, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Stěžejní žalobní námitka tkví v tvrzení žalobce o zániku jeho odpovědnosti za správní delikt podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních, k němuž mělo dojít v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty zakotvené v § 77 odst. 3 zákona o zbraních, ve znění účinném do 31.7.2017. Žalobce je toho názoru, že řízení o uvedeném správním deliktu nebylo zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení ze dne 4.5.2016, nýbrž až doručením sdělení o upřesnění předmětu řízení ze dne 14.12.2017, neboť skutek, pro který bylo zahájeno řízení oznámením o zahájení správního řízení ze dne 4.5.2016, byl vymezen zcela jinak, než jak byl následně vymezen v upřesnění předmětu řízení ze dne 14.12.2017. Z prvostupňového rozhodnutí ani z prvotního oznámení o zahájení správního řízení není dle žalobce patrné, kdy konkrétně se skutek stal, a skutek tak nebyl dostatečně časově vymezen. Žalobce tedy implicitně namítl, že v řízení nebyla zachována totožnost skutku.
18. Dle obecné trestněprávní nauky, která je stran výkladu pojmů „*skutek*“ a „*totožnost skutku*“ bez dalšího použitelná i v oblasti správního trestání, se skutkem rozumí událost spočívající v jednání osoby vyvolávající trestněprávně relevantní následek. Jde o všechny projevy vůle navenek, pokud jsou v příčinné souvislosti s vymezeným následkem a pokud jsou tyto projevy vůle zahrnuty zaviněním jednatelky osoby (v případě deliktu založeného na subjektivní odpovědnosti). Skutek je tedy vymezen jednáním, jeho následkem a vztahem mezi nimi. Jeden skutek může mít znaky jednoho správního deliktu, ale i více správních deliktů (jednočinný souběh), stejně jako nemusí vykazovat znaky žádného správního deliktu (ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní řád. Komentář. II. díl.* 7. vydání, Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2718-2749.).
19. Požadavek zachování totožnosti skutku vychází z obžalovací zásady a v soudním řízení trestním spočívá v tom, že skutek, o kterém rozhoduje soud, musí být totožný se skutkem, který je uveden v obžalobě. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 16.2.2005 č.j. A 6/2003-44 vyjádřil názor, že „(i) *pro správní trestání platí zásada ne bis in idem, podle níž nikdo nemůže být dvakrát potrestán pro stejný skutek. Předpokladem jejího uplatnění je, aby se jednalo o stejný skutek, tj. aby byla dána totožnost skutku.*“ V oblasti správního trestání proto musí být rozhodnutím o spáchání správního deliktu rozhodnuto o témže skutku, který je vymezen oznámením o zahájení správního řízení.
20. Problematikou zachování totožnosti skutku se detailně zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 17.7.2002 sp. zn. II ÚS 143/02, v němž mj. dovodil, že: „(d) *le současných závěrů teorie i*

praxe totožnost skutku v poměru obžaloby a rozhodnutí o ní bude zachována - samozřejmě vedle naprosté shody jednání i následku - také tehdy, je-li dána shoda alespoň v jednání při rozdílném následku nebo shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, ale rovněž i tehdy, je-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu. Nebude-li tedy shoda mezi jednáním uvedeným v žalobním návrhu a tím, které bylo prokázáno v hlavním líčení, může udržovat totožnost skutku totožnost způsobeného následku a naopak. Totožnost skutku bude zachována při rozdílném následku i tehdy, když skutečnosti zjištěné v hlavním líčení, které charakterizují jednání obžalovaného, jsou alespoň částečně totožné s popisem jednání v návrhu obžaloby, to znamená i tehdy, jestliže některé části jednání obžalovaného odpadnou či se změň. Totožnosti skutku se nedotkne ani to, jestliže přistoupí okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby nebo naopak, jestliže tato okolnost nebude prokázána.“

21. Soud, vycházející z nastíněných doktrinárních a judikatorních tezí, dospěl k závěru, že skutkové jednání žalobce, jež bylo v prvostupňovém rozhodnutí kvalifikováno jako správní delikt podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních, bylo (sice velmi stroze a neobratně) popsáno již v prvotním oznámení o zahájení řízení ze dne 4.5.2016, a to těmito slovy: „*Porušení povinnosti držitele zbrojní licence stanovené zněním § 39 odst. 1 písm. m) zákona o zbraních a § 73 odst. 7 zákona o zbraních, které je odůvodněno tím, že přechovávané zbraně a hlavní části zbraně nebyly vedeny v Centrálním registru zbraní (dále jen „CRZ“), nebo v CRZ vedeny byly, ale nebyly dohledány fyzicky (viz Protokol bod č. 5 a přílohy č. 3, 7, 11a, 11b, 12a, 12b, 13a, 13b, 15, 17a, 17b, 17c, 18a a 18b. Tím vzniklo důvodné podezření ze spáchání správního deliktu podle § 76 odst. 1 písm. l) zákona o zbraních.*“ Oznámení o zahájení řízení zároveň odkazovalo na podklady, které správní orgán I. stupně vedly k podezření ze spáchání správních deliktů ze strany žalobce, přičemž všechny tyto podklady souvisejí s komplexní kontrolou žalobce týkající se dodržování zákona o zbraních, která probíhala od 2.2.2015 do 30.9.2015. Mezi těmito podklady je výslovně zmíněn jak protokol o kontrole, tak i jeho příloha č. 17c obsahující seznam zbraní a HČZ, které nebyly dohledány. K tomu je nutno dodat, že žalobce časové vymezení kontroly nikterak nerozpíral. Odkazem na konkrétní podklady týkající se provedené komplexní kontroly u žalobce učinil správní orgán I. stupně zadost své povinnosti vymezit skutek, jenž byl následně kvalifikován jako správní delikt podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních, z časového hlediska, neboť je zřejmé, že jednání, které spočívalo v nevyhovění výzvě policie k předložení zbraní a HČZ ke kontrole, se žalobce mohl dopustit pouze v průběhu této kontroly, resp. nejpozději do doby jejího ukončení. Žalobce si je nepochybně dobře vědom toho, kdy u něj předmětná kontrola probíhala, což je ostatně patrné již z toho, že na době spáchání předmětného správního deliktu staví svou žalobní argumentaci o zániku jeho odpovědnosti za předmětný správní delikt.
22. Poté, co byl žalobce v rámci kontroly vyzván, aby předložil zbraně, které vedl v centrálním registru zbraní, většinu těchto zbraní předložil. Kontrolní orgán posléze zjistil, že údaje týkající se některých předložených zbraní jsou v centrálním registru zbraní uvedeny chybně. Tím žalobce podle správního orgánu I. stupně naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních. Některé zbraně či HČZ však žalobce přes výzvu nepředložil, neboť je v průběhu kontroly vůbec nedohledal, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních. Správní orgán I. stupně nejprve i toto jednání nesprávně pořadil pod ustanovení § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních a ke změně jeho právní kvalifikace

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

provedené sdělením o upřesnění předmětu řízení ze dne 14.12.2017 přistoupil až na základě právního názoru vyjádřeného žalovaným v odvolacím rozhodnutí ze dne 24.2.2017 č.j. MV-8442-4/OBP-2017.

23. Jak již bylo soudem konstatováno shora, z oznámení o zahájení řízení lze seznat, že skutek spočívající ve fyzickém nedohledání některých zbraní, které žalobce evidoval v CRZ, se nepochybně váže k období předmětné kontroly. Totéž výslovně konstatoval správní orgán ve sdělení o upřesnění předmětu řízení ze dne 14.12.2017, v němž mj. uvedl, že žalobce nepředložil zbraně a HČZ uvedené v příloze č. 17c (protokolu o kontrole) během kontroly, která probíhala ve dnech 2.2.2015 až 30.9.2015. Výrok I. písm. c) prvostupňového rozhodnutí pak správní delikt podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních z časového hlediska vymezil tak, že žalobce nesplnil povinnost předložit na výzvu policie učiněnou v rámci probíhající kontroly veškeré zbraně a hlavní části zbraní, které eviduje v centrálním registru zbraní, a proto se od blíže nespecifikované doby v průběhu kontroly do posledního úkonu kontroly dne 30.9.2015 dopustil předmětného správního deliktu. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí tedy správní orgán I. stupně rovněž uvedl časové rozmezí, ve kterém se měl žalobce správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních dopustit, jež vymezil pomocí odkazu na provedenou kontrolu a především na datum jejího ukončení, kdy nejpozději mohl žalobce povinnost předložit zbraně na výzvu policie ke kontrole splnit. Ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí byly zároveň specifikovány jednotlivé zbraně a HČZ, které žalobce v průběhu kontroly nepředložil. Z prvostupňového rozhodnutí je tedy jasné patrné, v čem spočívalo protiprávní jednání žalobce, tj. že žalobce byl v průběhu kontroly vyzván k předložení zbraní evidovaných v CRZ, nicméně až do okamžiku skončení kontroly některé tyto zbraně či HČZ nedohledal, a tedy policii nepředložil. Skutek byl tedy ve výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečně srozumitelným a nezaměnitelným způsobem identifikován.
24. Soud nepřehlédl, že slovní popis skutku vymezený v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 4.5.2016 je velmi strohý a formulačně neobratný. Správní orgán I. stupně se v něm omezil na holé konstatování, že zbraně žalobcem „*nebyly dohledány fyzicky*“. Tento nedostatek, který lze správnímu orgánu vytknout, nicméně nezpůsobuje nezákonnost prvostupňového rozhodnutí a potažmo ani nezákonnost 3. výroku napadeného rozhodnutí. Správní orgán totiž vede řízení o samotném skutku, nikoli o popisu skutku, přičemž „*(p)ovinnost zachovat totožnost skutku neznamená, že správní orgán musí rozhodnout na základě totožného popisu skutku, který byl uveden v oznámení o zahájení řízení. Řízení slouží právě k tomu, aby konkrétní okolnosti charakterizující daný skutek byly zjištěny a ověřeny. Některé okolnosti tak mohou být oproti oznámení o zahájení řízení přidány, jiné naopak odpadnou, ukáže-li se, že jsou pro následek irrelevantní. Toto upřesnění nenarušuje totožnost skutku.*“ (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.11.2016 č.j. 1 As 46/2016-24 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4.1.2001 sp. zn. 3 Tz 279/2000). Soud má na základě protokolu o kontrole a jeho příloh za prokázané, že žalobce nejpozději k datu ukončení kontroly nepochybně věděl o zjištění kontrolního orgánu, že z jeho strany nebyly přes výzvu dohledány a předloženy konkrétní zbraně a HČZ evidované v CRZ. Nadto byl správním orgánem I. stupně o povinnosti držitele zbrojní licence předložit na výzvu zbraně podle § 39 odst. 1 písm. h) zákona o zbraních výslovně poučen i ve vypořádání jeho námitek proti protokolu o kontrole ze dne 1.12.2015. Z dokumentů, na které odkazuje oznámení o zahájení správního řízení ze dne 4.5.2016, je nade vší pochybnost zřejmé, že vytýkané nepředložení zbraní na výzvu policie se týká proběhnuvší

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

kontroly, jejíž časové vymezení je jednoduše zjistitelné z pokladů pro rozhodnutí uvedených v oznámení o zahájení řízení, přičemž žalobci bylo toto časové rozmezí kontroly od počátku správního řízení známo a nikterak jej nerozporoval. Soud proto argumentaci, v níž žalobce brojí proti nejasně vymezenému skutku v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 4.5.2016, považuje za ryze účelovou.

25. Není pravdou, že by byl skutek ve sdělení o upřesnění předmětu řízení ze dne 14.12.2018 vymezen „zcela jinak“ než v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 4.5.2016 a následně v prvostupňovém rozhodnutí. Soud v tomto směru přisvědčuje názoru žalovaného, že sdělení o upřesnění předmětu řízení ze dne 14.12.2018 není novým vymezením jiného skutku, ale toliko vyrozuměním žalobce o jiné právní kvalifikaci totožného skutkového jednání, které bylo uvedeno již v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 4.5.2016 a spočívalo ve fyzickém nedohledání (a nepředložení ke kontrole) některých zbraní a HČZ evidovaných žalobcem v CRZ. Správní orgán I. stupně tímto vyrozuměním dostal své povinnosti informovat v průběhu správního řízení žalobce o změně (resp. upřesnění) právní kvalifikace vytýkaného protiprávního jednání a dal žalobci prostor se k této změně vyjádřit (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.4.2019 č.j. 1 As 26/2019-26).
26. Lze shrnout, že skutek, jenž byl následně v prvostupňovém rozhodnutí kvalifikován jako správní delikt podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních, byl v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 4.5.2016 vymezen sice stroze, avšak nezaměnitelně se skutkem jiným. Vymezení tohoto skutku spočívajícího v nedohledání některých zbraní a HČZ žalobcem (a jejich nepředložení policii ke kontrole) bylo v průběhu správního řízení toliko formulačně upřesněno, na jeho podstatě se však nic nezměnilo. Totožnost tohoto skutku tak zůstala zachována.
27. I kdyby soud připustil, že časové vymezení předmětného skutku bylo v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 4.5.2016 vymezeno odkazem na dokumenty týkající se kontroly šířeji a následně bylo upřesněno výrokem prvostupňového rozhodnutí, neměla by tato skutečnost za následek nezákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Ve světle shora citovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 17.7.2002 sp. zn. II ÚS 143/02 by soud na takové skutkové upřesnění hleděl jako na částečnou změnu jednání, k níž v průběhu řízení o správním deliktu může dojít, aniž by tím byla totožnost skutku dotčena. I po takové změně by navíc zůstala zcela zachována totožnost následku žalobcova jednání. Jednání žalobce spočívající v tom, že některé zbraně a HČZ v průběhu kontroly nedohledal, mělo totiž totožný následek jako jejich nepředložení policii ke kontrole. Tímto následkem v obou případech byla nemožnost kontrolního orgánu ověřit, zda tyto zbraně odpovídají údajům v CRZ a zda celkově vyhovují požadavkům stanoveným zákonem o zbraních, čímž došlo jednak k ohrožení zájmu chráněného zákonem o kontrole, jímž je řádný výkon kontroly, a současně zájmu chráněného zákonem o zbraních, jímž je výkon adekvátní regulace ze strany státu v oblasti zbraní ve vztahu k zabezpečování veřejného pořádku a bezpečnosti.
28. Soud nepřisvědčil ani dílčí žalobní námitce, že z výroku prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, kdy konkrétně došlo ze strany kontrolujícího orgánu k výzvě k předložení zbraní ve smyslu § 39 odst. 1 písm. h) zákona o zbraních. Tato žalobní námitka ve skutečnosti opět směřuje proti nedostatečnému časovému vymezení okolností, z nichž správní orgány obou stupňů dovodily, že se žalobce dopustil správního deliktu.

29. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. jiných okolností, má nepostradatelný význam při identifikaci skutku takovým způsobem, aby nebyl zaměnitelný s jiným (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008 č.j. 2 As 34/2006-73, obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2016 č.j. 9 As 85/2015-25). Zároveň Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11.1.2013 č.j. 5 As 138/2012-23 vyjádřil názor, že *„(p)řesný časový údaj je nutný zejména u deliktů, kdy je časové vymezení právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty daného deliktu, v ostatních případech bude přesná časová specifikace skutku postradatelná a bude moci být nahrazena méně přesným určením.“* V nyní projednávaném případě žalobce nerozporuje skutečnost, že byl v průběhu kontroly vyzván k předložení zbraní, které evidoval v centrálním registru zbraní. To, že k takové výzvě ze strany kontrolujícího orgánu došlo, koneckonců zřetelně vyplývá ze samotného průběhu kontroly, kdy žalobce veškeré zbraně a HČZ, které v průběhu kontroly ve svých skladovacích prostorách dohledal, kontrolní skupině ke kontrole předložil. V žalobě pak sám uvedl, že se správního deliktu mohl dopustit nejpozději dne 30.9.2015, tj. dne, kdy byla kontrola ukončena. Lze tak vycházet z právě citovaného závěru Nejvyššího správního soudu a uzavřít, že deficit v podobě méně přesného časového určení spáchání správního deliktu nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť předmětný správní delikt je dostatečně ohraničen časovým rámcem v podobě trvání kontroly, přičemž z okolností případu je zřejmé, že výzvu k předložení zbraní adresovanou žalobci ve smyslu § 39 odst. 1 písm. h) zákona o zbraních kontrolní orgán při kontrole nepochybně učinil. Soud k tomu dodává, že přesné určení okamžiku, kdy k takové výzvě v průběhu kontroly došlo, není pro vymezení skutku zapotřebí i proto, že žalobce mohl povinnost uloženou takovou výzvou splnit kdykoliv po této výzvě, nejpozději však do doby ukončení kontroly. Podstatné je tedy určení okamžiku ukončení kontroly, o kterém však není mezi stranami sporu.
30. Soud uzavírá, že skutek, který byl ve výsledku v prvoinstančním rozhodnutí kvalifikován jako správní delikt podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních, je v identifikaci jednání i následku shodný se skutkem vymezeným již v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 4.5.2016; totožnost skutku tak byla zachována. Přípis ze dne 14.12.2017, kterým správní orgán I. stupně informoval žalobce o změně právní kvalifikace tohoto skutku, proto nelze posuzovat jako zahájení správního řízení pro zcela nový skutek. Řízení o předmětném správním deliktu, o kterém se správní orgán dozvěděl nejdříve v den ukončení kontroly (30.9.2015), bylo tedy zahájeno (4.5.2016) v jednoroční lhůtě zakotvené v § 77 odst. 3 zákona o zbraních, ve znění účinném do 31.7.2017. Klíčová námitka žalobce o zániku jeho deliktní odpovědnosti je tudíž neopodstatněná.
31. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
32. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 10. června 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu